

עפ"ג 52519/12/14 - מדינת ישראל נגד י.א. גזיאל בע"מ, יהודה אודי גזיאל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 52519-12-14 מדינת ישראל נ' י.א. גזיאל בע"מ ואח'

לפני

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד

כב' השופטת זהבה בוסתן

כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

מדינת ישראל

המערערת

נגד

1. י.א. גזיאל בע"מ

המשיבים

2. יהודה אודי גזיאל

פסק דין

1. המשיבים, חברה והבעלים והמנהל היחיד שלה, הורשעו על פי הודאותיהם בת"פ 5240-11-13 (בית משפט השלום בראשל"צ) בעבירות של עיסוק ללא רישיון או היתר זמני והפעלת תחנת מעבר לפסולת ללא התשתיות הקבועות בחוק.

על המשיבה 1 הוטל קנס בסך 30,000 ₪ ועל המשיב 2 הוטלו קנס בסך 15,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו, 3 חודשי מאסר על תנאי בתנאים הקבועים בגזר הדין וחתימה על התחייבות בסכום של 150,000 ₪ בתנאים המפורטים בגזר הדין.

2. הערעור מכון כלפי קולת העונשים ככל שהם מתייחסים לגובה הקנסות, והמערערת טוענת בהודעת הערעור ובטיעוני בא כוחה בפנינו, כי שגה בית המשפט קמא כאשר סטה ממתחם הענישה לעבירות נושא הרשעתם של המשיבים.

3. ב"כ המערערת טוען, כי חומרת מעשי המשיבים ופגיעתם באינטרס הציבורי מחייבת ענישה מחמירה וראויה, שכן הם ידעו על הפסול במעשיהם והפעילו את העסק נושא הרשעתם במשך תקופה ארוכה, תוך הפרה מתמשכת של חוקי הסביבה ויצירת סיכון למפגעים סביבתיים בלתי פוסקים.

4. לטענת ב"כ המערערת בהטלת קנסות בסכום כולל של 45,000 ₪ יש משום מסר שלילי לפיו עבירות על חוקי הסביבה משתלמות והדבר נוגד את האינטרס הציבורי הראשון במעלה של אכיפת דיני איכות

הסביבה.

5. לטענת ב"כ המערערת, המתבססת על פסיקה שהובאה בפני בית משפט קמא ואשר הובאה בסעיפים 27, 30-34 להודעת הערעור, מתחם הענישה בכל הקשור לקנס נע בין 100,000 ₪ עד 200,000 ₪ ומן הראוי למקם את המשיבים למזער ברף התחתון של אותו מתחם.

6. ב"כ המערערת טוען, כי העסק נשוא הרשעת המשיבים נסגר רק לאחר שהוצא כלפיו צו סגירה שיפוטי ולאחר שפעל ללא רישיון במשך תקופה ארוכה של מספר שנים.

7. ב"כ המשיבים מתנגד להחמרה בגובה הקנסות שהוטלו על המשיבים וטוען כי הם הפעילו את תחנת המעבר לאחר שקיבלו אישור לעשות כן מהוועד המקומי של מושב בן זכאי, שעל אדמותיו הופעלה תחנת המעבר, ומהמועצה המקומית חבל יבנה ורק לאחר שהתברר כי השטח שייך מוניציפאלית לעיריית יבנה שהתנגדה להפעלת תחנת המעבר על שטחה, החלו ההליכים שהביאו להגשת כתב האישום.

8. כתמיכה בטענה זו הציג ב"כ המשיבים את המסמך נ/1, שהוצג בפני בית משפט קמא, ובו מאשר ועד המושב כי המושב בשיתוף עם מועצה אזורית חבל יבנה לא הביעו התנגדות כלל להקמתו והפעלתו של חברת המחזור גזיאל בשטח המושב והענקת רישיון עסק לחברה, אך לאור הנסיבות, השטח הפך לשטח בשיפוטה של יבנה.

9. נאמר מיד, כי אין באמור במסמך נ/1 כדי להצדיק את הפעלת תחנת המעבר במשך מספר שנים ללא רישיון עסק וללא תשתיות הנדרשות על פי החוק, שכן כאשר מדובר בתחנת מעבר גורם משמעותי במתן רישיון עסק הוא המשרד להגנת הסביבה, ומשלא עמדו המשיבים בתנאי המשרד, היה ברור להם שלא יוכלו לקבל רישיון עסק לתחנת המעבר, אשר הוקמה על קרקע חקלאית.

10. ב"כ המשיבים טוען, כי המשיבים השקיעו כספים על מנת לעמוד בתנאי המשרד להגנת הסביבה, בניסיון להכשיר את המקום לניהול תחנת מעבר וכאשר התברר להם שהקרקע שייכת לעיריית יבנה שלא מסכימה לתת רישיון להקמת תחנת המעבר, הם סגרו את המקום. לטענתו, המשיבים קיבלו "רוח גבית" מכל הגופים הממשלתיים שעמדו מאחוריהם כל הזמן, ולא הייתה להם כל בעיה עקרונית עם המשרד להגנת הסביבה.

11. ב"כ המשיבים טוען, כי הקנסות שהוטלו על המשיבים אינם חורגים ממדיניות הענישה כאשר מדובר במי שפעלו בתום לב וקיימו את כל הדרישות שנדרשו לקיים על ידי המשרד להגנת הסביבה, במיוחד כאשר על המשיב 2 הוטל מאסר על תנאי. לטענתו, המשרד להגנת הסביבה יכול היה להוציא צו סגירה מידי לתחנת המעבר, אך הוא לא עשה כן אלא ביקש מהמשיבים לשפר את התנאים בתחנת המעבר והם

עשו כן באמצעות מומחה ששכרו.

12. ב"כ המשיבים טוען, כי לא מדובר במי שהשליכו פסולת בסתר בתחנת המעבר אלא עשו את הדברים בגלוי במהלך מו"מ ביניהם ובין הרשויות.

13. עיון בגזר הדין של בית המשפט קמא מעלה כי הוא קבע נכונה את הערכים החברתיים של שמירה על משאבי הטבע והגנה על בריאות הציבור, על הניקיון ועל איכות הסביבה שבהם פגעו המשיבים כאשר הפעילו את תחנת המעבר ללא רישיון עסק ומבלי שהיו בה התשתיות הנחוצות לצורך הפעלתה.

על פי הנטען בכתב האישום, שבו הודו המשיבים, הם לא גידרו את תחנת המעבר, לא הציבו שלט בשער הכניסה לתחנה, הפעילו אותה ללא תשתית לניקוז ואיסוף תשטיפים וללא מערכת כיבוי אש.

14. בית המשפט קמא לא התעלם מהתקופה הארוכה של כמעט שנתיים שבמהלכה הופעלה תחנת המעבר והועברו אליה כמויות פסולת גדולות שעלולות היו לגרום לנזק סביבתי ולנזק למקורות המים והיו מפגע אסתטי, כאשר המשיב 2 לא נענה להוראות המשרד להגנת הסביבה אלא המשיך להפעיל את תחנת המעבר עד שנאלץ לסגור אותה בעקבות צו סגירה שיפוטי.

גם אם המשיבים לא גרמו בפועל לנזק למקורות המים, הרי הפוטנציאל שהיה קיים לגרימת אותו נזק, בצד המפגע האסתטי שנגרם והנזק הסביבתי שעלול היה להיגרם, מצדיקים החמרה בעונשי הקנסות שהוטלו על כל אחד מהמשיבים.

15. אף אנו, כמו בית משפט קמא, סבורים כי המשיבים עברו את העבירות על מנת לחסוך בהוצאות ולהמשיך להפיק רווחים כתוצאה מאחסון פסולת בתחנת המעבר, ומשכך הענישה הראויה, שהיא ענישה כלכלית, צריכה לבוא לידי ביטוי בהטלת קנסות בסכומים גדולים מאלה שהוטלו על המשיבים.

16. הפסיקה שהובאה על ידי בית המשפט קמא בעמ' 19-20 לגזר הדין אמנם מתייחסת למקרים חמורים מהמקרה נושא הרשעתם של המשיבים אך הקנסות שהוטלו על הנאשמים באותם מקרים יכולים לשמש בסיס, ולו רף עליון, למתחם הענישה שמן הראוי היה שבית המשפט קמא יאמץ אותו כמתחם ענישה הראוי למקרה ולמשיבים שבפנינו.

עניינו של המשיב 2 דומה לעניינו של המשיב בע"פ (חיפה) 3338/08 **המשרד להגנת הסביבה נ' עבדו** שבו הוטל על המשיב שניהל עסק לחומרי בניין והובלת פסולת ללא רישיון והפעיל תחנת מעבר לא מוסדרת לאיסוף פסולת בניין במשך שנים רבות קנס בגובה 250,000 ₪.

כך גם החמיר בית המשפט המחוזי בתל-אביב בעונשו של מפעיל תחנת מעבר פיראטית מקנס של 30,000 ₪ לקנס של 120,000 ₪ ובית המשפט העליון אישר את החמרת הענישה ברע"פ 4005/14 **חיון נ' מדינת ישראל** שניתן ביום 26.8.14.

17. לאור כל האמור לעיל, עונשי הקנסות שהוטלו על המשיבים חורגים ממדיניות הענישה הראויה כאשר מדובר בהפעלת תחנת מעבר ללא רישיון עסק וללא התשתיות הנדרשות על ידי המשרד להגנת הסביבה ואינם מתחשבים במידה הראויה בנזק הפוטנציאלי והממשי ובמסר שעל בתי המשפט להעביר לכל מי שמפעיל תחנות מעבר ללא רישיון עסק וללא תשתיות מתאימות.

18. מבלי להתעלם מההלכה הפסוקה לפיה ערכאת ערעור שמחליטה להחמיר בעונשו של נאשם לא ממצה עימו את הדין, אנו מקבלים את הערעור וקובעים, כי המשיבה 1 תשלם קנס בסכום של 70,000 ₪ והמשיב 2 ישלם קנס בסכום של 50,000 ₪ או שלושה חודשי מאסר תמורתו.

הפרשי הקנסות בין הקנסות שהוטלו על המשיבים על ידי בית משפט קמא ישולמו ב-20 תשלומים רצופים ושווים החל מיום 3.5.15 ובכל שלישי לכל חודש עד לפירעון המלא.

לא ישולם אחד התשלומים, יועברו הקנסות למרכז לגביית קנסות.

19. יתר חלקי גזר הדין בת"פ 5240-11-13 (בית משפט השלום בראשל"צ) יישארו על כנם.

ניתן היום, כ"א שבט תשע"ה, 10 פברואר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב 2.

**ד"ר שמואל בורנשטיין,
שופט**

זהבה בוסתן, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**